

13.02 2009

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Ивана Марковић Радојевић, као судија појединац, са записничарем Светланом Јовановски, у кривичном поступку против окривљене Биљане Ковачевић Вучо, због кривичног дела увреде из члана 93 став 2 у вези са ставом 1 КЗРС у стицају са кривичним делом клевете из члана 92 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗРС, по приватној кривичној тужби приватног тужиоца Александра Тијанића поднетој дана 21.07.2005.године, преко пуномоћника Весне Андрић, адвоката из Београда, ван главног претреса, дана 11.02.2009.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ приватна кривична тужба приватног тужиоца Александра Тијанића поднета суду дана 21.07.2005.године, преко пуномоћника Весне Андрић адвоката, против окривљене Биљане Ковачевић Вучо, због кривичног дела увреде из члана 93 став 2 у вези са ставом 1 КЗ РС у стицају са кривичним делом клевете из члана 92 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗРС, **КАО НЕБЛАГОВРЕМЕНА.**

Образложење

Приватни тужилац је преко пуномоћника дана 21.07.2005.године поднео овом суду приватну кривичну тужбу против окривљене Биљане Ковачевић Вучо којом јој је стављено на терет извршење кривичног дела кривичног дела увреде из члана 93 став 2 у вези става 1 КЗ РС у стицају са кривичним делом клевете из члана 92 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ РС, које за опис радње има објављивање публикације “Случај службеника Александра Тијанића” чији је издавач Комитет правника за људска права “Јуком” чији је законски заступник – председник, окривљена Биљана Ковачевић Вучо, а која књига својом садржином, као што је то ближе описано у 23 тачке приватне тужбе, износи увреде и клевете које повређују част и углед приватног тужиоца.

Пре отпочињања главног претреса дана 13.12.2005.године бранилац окривљене је истакао приговор неблаговремености приватне кривичне тужбе, наводећи да се из текста новинског чланка чији је аутор приватни тужилац, а који је објављен у листу “Нин” дана 10.03.2005.године, види да је приватни тужилац са садржином књиге био упознат већ тада. Како је приватна тужба поднета дана 21.07.2005.године, дакле три месеца након сазнања за дело и учиниоца, предложио је да суд, сходно члану 53 став 1 ЗКП-а, одбаци приватну тужбу као неблаговремену.

Поднеском браниоца окривљене од 03.02.2009. године, наведено је још и то да је прво издање публикације “Случај службеника Александра Тијанића” издато 28.02.2005.године, те да је јавна промоција књиге одржана дана 02.03.2005. године у Сава центру, као и да су примерци публикације достављени на адресе библиотека, РТС-а, чланова Управног одбора РТС-а, Владе РС.

Одговарајући на приговор неблаговремености браниоца окривљеног, приватни тужилац Александар Тијанић навео је да је он у посед књиге могао да дође тек након 21.04.2005.године, када се друго издање предметне књиге нашло у продаји, а да текст у “Нину”, на који се позива бранилац окривљене, представља само штуро препричавање од стране приватног тужиоца садржине књиге и то само на основу онога што је чуо, а да је у посед књиге могао доћи и да је прочитао, тек након што се она нашла у слободној продаји, што није био случај са првим издањем књиге.

На главном претресу одржаном дана 26.01.2009.године, приватни тужилац је, изјашњавајући се у вези са суду први пут презентираном изјавом приватног тужиоца, датом 03.03.2005.године, изјаснио да не спори да је наведеног дана изјавио да је задовољан пошто ни један новинар није добио већи споменик за живота, али да се са садржином књиге није тада упознао(03.03.2005.године), већ да су му пријатељи рекли да је књига изашла и да су у изради књиге учествовали сви његови противници, а да је чланак у недељнику “Нин” објавио под насловом “Рецензија књиге о мени” дана 10.03.2005.године такође на основу приче разних пријатеља.

Такође, приватни тужилац се на истом главном претресу изјаснио у вези са изјавом од 03.03.2005. године, коју је бранилац окривљене такође први пут презентовао суду у овом кривичном поступку, у којој се наводи да је приватни тужилац захвалан “...јер су се потрудили да скупе неке моје изјаве које су, додуше, истргнуте из контекста, али су тачне”, учинивши неспорним да то јесте његова изјава, али да није добро интерпретирана те да је он изјавио “ако су тачне”, а не “али су тачне”. Додао је још и то да је и ова изјава заснована на његовим посредним сазнањима, која је он добијао од поверљивог лица из бироа за информисање, које га је обавештавало да је у периоду од 6 месеци прикупљан материјал о њему, па је он, пошто је објављена предметна књига схватио на који су начин прибављене информације. Објаснио је и то да је то био период прикупљања материјала који је трајао 6 месеци, али не период који непосредно претходио објављивању књиге.

Увидом у доказе које је бранилац окривљеног доставио на главном претресу 26.01.2009.године и као прилог поднеска од 03.02.2009.године, суд је утврдио да је дана 03.03.2005. године у дневном листу “Куир”, дана 03.03.2005. године у дневним листу “Политика”, дана 03.03.2005. године у дневном листу “Вести” и дана 10.03.2005. године у недељном листу “НИН”, приватни тужилац Александар Тијанић коментарисао предметну књигу и њен садржај и то наводима: “Поносим се јер ни један српски новинар за живота није добио већи споменик”, “захвалан сам им, Беби Поповићу и Биљани Ковачевић Вучо, јер су се потрудили да скупе неке моје изјаве које су, додуше, истргнуте из контекста

али су тачне”. Затим у тексту који је објављен у листу “НИН” под називом “Рецензија “књиге” о мени”, чији је део текста достављен суду дана 13.12.2005. године али у интегралном облику тек дана 03.02.2009. године, у којем тужилац такође коментарише предметну књигу и наводи да “Тријумфално завршавајући књигу фотосима Ружице и Тијанића, Тадића и Тијанића ствари су постале јасне...”

Такође, службеним путем, суд је прибавио извештај новинске агенције “Танјуг” дана 30.01.2009. године, уз који је суду достављена изјава приватног тужиоца дата овој агенцији, а из које је суд утврдио да је приватни тужилац дана 02.03.2005. године дао агенцији “Танјуг”напред цитирану изјаву, које су наредног дана и пренеле наведене дневне новине.

Имајући у виду напред наведено, овај суд је нашао да суд није на несумњив начин утврдио да је приватни тужилац за садржину публикације са инкриминисаном садржином, сазнао тек дана 21.04.2005. године, како се то тврди наводима приватне кривичне тужбе, а ово стога што анализом цитираних изјава приватног тужиоца од 02.03.2005. године, а потом и из садржине целокупног текста приватног тужиоца, објављеног дана 10.03.2005. године у недељнику НИН, произилази да је приватни тужилац имао сазнање о садржини наведене публикације дана 02.03.2005. године односно 10.03.2005. године, што би значило да је за дело и учиниоца сазнао најкасније 10. 03. 2005. године.

Ово нарочито имајући у виду да су се коментари приватног тужиоца дати у тексту објављеном дана 10 03.2005. године, односили и на такве детаље као што су, не само навођење садржаја фотографија којима је снабдевена ова публикација, већ и оквирно означавајући место где су ове фотографије смештене (“ завршавајући књигу фотосима...”), а код чињенице да су фотографије приватног тужиоца у друштву гопође Ружице Ђинђић и у друштву председника РС Бориса Тадића, смештене на страни двестапрвој од укупно двестачетири странице публикације.

Такође, изјава приватног тужиоца од 02. 03. 2005.године, у којој је навео да су се аутори потрудили да сакупе неке његове изјаве које су, додуше, истргнуте из контекста, али су тачне, чију је тачну садржину суд утврдио читањем извештаја новинске агенције ТАНЈУГ, указује да је тужилац био детаљније упознат са садржином књиге, а не да је само имао посредна сазнања да тапубликација постоји и шта је предмет и идеја публикације.

Наиме, ценећи наводе приватног тужиоца у којима је наводи да је изјава погрешно интерпретирана, тако да уместо речи “али” треба да стоји реч “ако”, суд је нашао да су, пре свега, супротни званичном извештају Новинске агенције Танјуг. Осим тога и језичким и логичким тумачењем изјаве за коју приватни тужилац тврди да је тачна садржина била “ ...јер су се потрудили да скупе неке моје изјаве које су, додуше, истргнуте из контекста ако су тачне” произилази да би оваква изјава, по оцени суда, била контрадикторна сама себи. Ово стога што се у првој од две реченице износи тврдња да су изјаве истргнуте из контекста (која може да се заснује само на основу јасног сазнања о садржини тих и тако

цитираних изјава истргнутих из контекста), док би друга реченица била условна – ако су тачне, што доводи у питање сазнање о садржини изјава, за које се у првој реченици износи нека тврдња заснована на сазнању.

Имајући у виду све напред наведено, оцењујући благовременост приватне кривичне тужбе поднете дана 21.7.2005. године, суд је нашао да је ова приватна кривична тужба, у светлу накнадно презентираних доказа суду, поднета неблаговремено, супротно одредби чл. 53 ст. 1 ЗКП-а, тј. након протека рока од три месеца од дана када је приватни тужилац сазнао садржину публикације која, према чињеничном опису приватне кривичне тужбе представља радњу извршења, описану у 23 тачке приватне кривичне тужбе, кривичних дела која се окривљеној стављају на терет, дана 02.03.2005. године односно 10.03.2005. године, у које време је на несумњив начин био упознат и са издавачем ове публикације што јасно произилази из цитираних текстова, против чијег законског заступника је и поднета приватна кривична тужба, дана 21.07.2005. године, то је суд, на основу цитиране законске одредбе донео одлуку као у диспозитиву овог решења.

Суд је, при томе, имао у виду и да је између истих странака пред овим судом вођен поступак под бројем К 1875/2006, због кривичног дела повреда моралних права аутора и интерпретатора из чл. 198 ст. 1,2 и 3 Кривичног законика, а поводом повреде права приватног тужиоца у публикацији “Случај службеника Александра Тијанића”, који поступак је правоснажно окончан решењем о одбачају приватне кривичне тужбе као неблаговремене, јер је у истом утврђено да је приватни тужилац о наведеној публикацији имао сазнање 03.03.2005. године, односно 10.03.2005. године, када је у недељном листу “НИН” изашао његов текст “Истина о мом досијеу”, о чему је засновано и правно схватање Окружног суда у Београду садржано у решењу тог суда Кж бр. 561/08 од 15.5.2008. године.

Записничар

Светлана Јовановски

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења може се изјавити жалба Окружном суду у Београду у року од 3 дана од дана пријема преписа истог, а преко овог суда.

